

Κι' ἐκεῖ ποῦ συνεδρίαζαν ἐκεῖν' οἱ Δέκα μόνοι
ἔβγαλε γράμμι' ἀνώνυμον ἢ μ' ποῦκα ντὶ λέδι,
ποῦγραφε τέτοια σοβαρά περὶ τοῦ Σκαριπνίκου
κἀπορος κρυφὸς ἀντίπαλος, ποῦχε μαζὶ του κἀκεῖ.

« Ἔνας σμπόρος τῆς Ἀθήνας πρὸς τὸν δέκα τὴν Βουλὴν ...
νὰ προσέχει τὸν Κόντε, ποῦ σὸν χέλι ξεγλιστρῶ...
λὸν πῶς εἶν' ἐντεταλμένος μὲ σπουδαῖαν ἐντολὴν
κι' εἶναι πρόφρασι μονάχα πῶς πηγαίνει γὰρ λουτρά.

Γὰρ τὸν Κόντε δὲν συμφέρε ν' ἀδιαφορῇ κανεῖς,
γιατὶ λὲν κι' αὐτὸς πῶς ἔχει στὴν Ἐδρῶπὴ συγγενεῖς,
καὶ θὰ πᾶν νὰ μιλήσῃ
καὶ ζητήματα νὰ λύσῃ.

Εἰμπορεῖ καὶ οὖς τοὺς Δέκα μοναχὸς ν' ἀποστομώσῃ,
μὴν ἀκούτε πῶς σκοπεῖτε μὲ λυτρά νὰ καρδαμώσῃ,
καὶ προσέχειε πρὸ πάντων νὰ μὴν κἀνὴ γωρομία
μὲ Σετιόρα σας καμμία.»

Τέτοια δ' ἄβασαν ἐκεῖνοι κι' ἔφταν κι' οἱ Δέκ' ἀντάμα
στελλαντες καὶ δέκα μοντζίαις πρὸς τὸν στείλιαν τὸ γράμμι.
'Ο δὲ Κόντε σταματῶ μ' πρὸς τὸ Πόντε νιέ νοουσιρι,
δηλαδὴ στῶν στεναγμῶν τὸ τρομακτικὸ γερφύρι.

'Εκεῖ θυμάται κατηφῆς σὸν ἕνας Πανσανίας
τὰς θηηλὰς ἐντοίαις,
τὰς διαχούσις τῆς Ἀδῆλης, τὰ χάχα της ἐκείνα,
κι' ἀναστενάζει καὶ...
τέτοιο γερφύρι στεναγμῶν εἶναι καὶ στὴν Ἀθήνα
ὁ κῆπος τοῦ κλωνιμῶνος.

Καὶ στὸ πούμπλιτο ζαργίνι καταμόναχος ρεμβάζει
καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζει.

Βλέπει κἀθε Βενετιάνο, βλέπει κἀθε Βενετιάνα,
καὶ τῆς Κλέ' α ντὶ Σὰν Μάρκο τὴν πεσμένη τὴν καμπάνα,
κι' εἶτι τοῦχεταὶ ν' ἀνέβῃ μὲ πολὺν παροξυσμὸν
διχως δόλον νὰ διαστῇ
πέρα στὸ κωδοουστόισι,
καὶ τὸν κώδωνα νὰ κρούσῃ τοῦ κινδύνου τῶν θεσμῶν.

Φεύγει μὲσ' ἀπὸ τὸν κῆπο, φεύγει μὲσ' ἀπὸ τὸ πάρκο,
κι' ἀραπόσταρ ἀγοράζει μὲς στὴν πιάτσα ντὶ Σὰν Μάρκο,
καὶ πεποσαν κολομπίναις, ὅσπρα μαῦρα περιστέρινα,
κι' ἔπεσαν τὸ καλαμπόκι
μὲσ' ἀπὸ τὰ δύο χέρι
τοῦ κυρίου Θεοτόκη.

Τὶ πληροφορῆν περιστέριων !.. ἰ. ἰ. σύμβολον ἀγγελίας
κι' ἀθόφας παρθενίας.

Καὶ μὰ λευτὴ περιστέρα προσήλθ' ἐν τῆς Ἑλλάδος
κι' ἐκρέμετο στὸ ράμφος της χλωρὸς ἐλαίας κλάδος.

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐθάπειναν τῆς Βενετίας ἐκείναις
ἢ δόλαις κολομπίναις,
κι' ἐνάθι' αν' στὸς ὄμους του, στὴ ῥαχὴ του, στὰ μπράτσα,
κτυπᾶτε τὸν Σμπόπουλο, ποῦ γράζι' στὴν πιάτσα.

'Ο Κορφατῆς ἔξορμῶ
στὸν Σμπόπουλο τὸν πάνν,
καὶ χωρὶς καιρὸ νὰ χᾶνῃ
τὸν ἀγκάλιασος θερμῆ.

'Αγκάλιασθησαν σὸν φίλοι
μὲς στῆς πιάτσας τὰ καυτιόνα,

κι' ἐφιλήθησαν στὰ χεῖλη
σὸν τῆς Βενετίας πιστοῦνα.

Κι' ὁ Σμπόπουλος τοῦ λέει : Θεοτόκη, ἰζόγια μία,
μὴν ταίτζης περιστέρινα, μὴ πολλὰ γαλιαντομία...
φείδου καὶ καλαμβοκίων... σ' ὅλα πρέπ' οἰκονομία.

Τὸτ' αἰσθάνονται κι' οἱ δύο φιλικαῖς ἀνατριχίλαις
καὶ τοὺς εἶδαν περιέτρινα Βενετιόνασι μὲ μαντιλάις,
καὶ κτυποῦν τὰ τοῦκαρά των μὲ μὰ χάρι, ποῦ σκλαβόνει
καὶ τρεσβέλα παλαβόνει.

'Ο Κορφατῆς στὸ Ἐκάνάλε
μὲ μὰ γόνδολα μεγάλη.

Καὶ στὸ Γκράν Κανάλε πᾶνε, κι' ἕνα γονδολιέρο βρῆσαν,
καὶ στὴ γόνδολά τὸν μ' μπῆκαν,
καὶ τοὺς ἐφλεψ' ἕνα πάθος κι' ἀληθοῦς φίλλας ἔρωσ,
ποῦ τοὺς ἔβλεπε σὸν χάχας κι' ὁ ψυχρὸς ὁ γονδολιέρος.

Κι' ἄρχισαν τῆς σερενάδες : διατὶ νὰ ὀγαπήσω ;
μὲς στὴν πιάτσα ντὶ Σὰν Μάρκο διατὶ νὰ ὀπατήσω ;
Κι' ὁ Σμπόπουλος ὁ πάνν
τέτοια σερενάδα κἀνει.

« Ἄν ὁ Καραπάνος εἶδῃ καὶ κολλήσῃ παρ' ἑλίδια,
καθὼς λένε τώρα τώρα, στὴν δική σου τὴν μερῶδα,
μὴ στὸ κόμμα σου τὸν πάργς,
μὴν τοῦ γίγη τέτοια χάρις.

Μία ἰζόγια, μὴ κόρο, μὴ κανεῖς οὐ παραεῖθη
κι' ἄλλας θέλεις γωρομίαις...
δὲν χωροῦν εἰς ἕνα κόμμα δὴρ φωστῆρες καὶ δὴρ πῆδοι
σοβαρὰς οἰκονομίας.

Τοῦ φηλοῦ τοῦ πελεκάνου μὴν τοῦ κᾶνης τὸ χατῆρι,
μὴν ξεχνᾶς τὰς ἐκδουλεύσεις ἀμορόζου παρλιόπου,
μὴ τὸν πόβερο μὲ σφιζῆς νὰ κλειστοῦ στὸ μοναστήρι,
ποῦ τῆς Βενετίας ἀπέχει τρία τέταρτα περλιου.

Μὴ τὸν πόβερο μὲ σφιζῆς τὸν καλόγερο νὰ κᾶνω
στὸ λεγόμενον Μουράνο,
ποῦ καλόγερασι τὸν βίαν τὸν περτοῦν μὲ παρθενίαν,
διχως νὰρχωνται ποί' των εἰς ἀνθρώπων κοινωνίαν,
μόνο μὰ φορὰ τὸν χρόνον τὸν ἀσκητισμὸ ἐσχάουον
κι' εἶν' ἐλεύθερασι κι' ἐκείναις τὰς ὁρέεις των νὰ κᾶνουν.»

Ἐγὼ τοιαῦτα τραγουδεῖ
μὴ μελλορτος ἀδῆ,
δὲν ἔξρω πῶς ἀναστηθεῖς ὁ πάλαι Τιντορέτος
τὸ σύμπληγμα ζωγράφης, ποῦ λίδους οὐνεκίει,
κι' ἀπὸ μακρὰν ὁ Φασουλιῆς κι' ὁ βλάξ ὁ Περικλιέτος
ἔβλεπαν τὰ γενόμενα περιεργοῖ κι' ἐκείνοι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίας.

Σπουδαῖον Ἐργοστάσιον Ἡλία Παπαγιάννη,
ἀνθρὸν σὸν τοῦπον καὶ πέρα κανεῖς σχεδὸν δὲν κἀνει,
θαυμάσια κι' ἰδεῖν κι' εἰπεῖν, καμάρια τοῦ οὐρμου...
αἰζῶν ἐκατὸν εἰκοσι καὶ στὴν ὁδὸν Ἐρμου.

Τοῦ Δεληγιάννη θάβγρον ἀνέκδοτα μεγάλα,
ἔργον λαμπρὸν Ἀσπέρια τοῦ Γεωργίου τοῦ δοκίμου,
μὲτὰ οικιαγραφίας πολιτικῆς τὰ μᾶλα
γραμμῆνης μὲ καλὴν Βάκου τοῦ Γεωργίου.